

ДИМЧО ДЕБЕЛЯНОВ КОПНЕЖИ

chitanka.info

В УТРЕН ЧАС ИЗ ПРАШНИЙ ПОЛСКИ ПЪТ...

*В утрен час из прашний полски път
вихрен кон размята буйна грива —
млад юнак си в родний край отива.
Ах, къде е моят роден кът?*

*В полский шир хей там далеч в мракът
трепна огън — пътници ношуват, —
с глъч и смях за родний кът пътуват.
Ах, къде е моят роден кът?*

*Три дни веч не спира оц дъждът,
мрачна есен висне над земята —
мрак и мъка стягат ми душата.
Ах, къде е моят роден кът?*

БРЕЗИТЕ СЛАДОСТНО ЗАСПАЛИ...

*Брезите сладостно заспали,
облъхва трепетно нощта,
и от клоне им погрозняли
се ронят златните листа.*

*Самин загледан в небесата,
звездите огнени следя,
и в техний рой, с копнеж в душата,
аз търся своята звезда.*

*И блян ме сладостен люлее
за оня лучезарен край,
де вечно щастие владее,
де вечна красота сияй.*

*И де животът свиден ден е
и цветна пролет — младостта...
От тъмните брези над мене
се ронят златните листа...*

СМЪРТ

*Под нежний лъх на вечер ароматна,
пребулени със мек янтарен прах,
заглъхват в мир простори необятни,
че светъл ангел ръси сън над тях.*

*Последний стон на морний ден издъхва
на здрача във безшумните вълни...
Невидимо крило над мен полъхва
и сладък глас зове ме в далнини.*

*Безчет звезди се стичат в небесата,
на светъл пир призвани от нощта,
и в кротко упоение душата
заспива в златний skut на вечността.*

ВИДЕНИЯ

*В градината аз чух риданья и проклятья,
в градината видях крилата на смъртта —
на горест безотрадна в студените обятия
там плачеше брезата за своите листа.*

*В гърдите си аз чух проклятья и риданья,
в гърдите си сетих безкрайна пустота —
сред гробища пустиня, от бледний лъч огряна,
там плачеше душата над сетната мечта.*

ОТДИХ

*Ти ела, разбуди ме тогава —
на великата радост в часът,
кога царствения ден ще изгрява
над изгубения в бездните път;
ти ела и болезнено нежно
аромат над душата разлей
и за радост и щастие безбрежно
чародейната песен запей.*

*Аз от нея пробуден, ще стана
и мощ светла ще бликне у мен,
и със теб, о зора възмечтана,
от лазурни мечти упоен —
ще летя към пределите звездни,
поглед в слънцето златно опрял —
ще летя над долини и бездни,
преизпълнени с мрак и печал.*

*О, ела ти при мене тогава
и тогава ме сал разбуди,
посред нощ, ах, недей ме смущава
и среднощния ми сън не куди.
И додето се раждат лъчите,
нека сладостен сън осени
мен — изгубения пътник в мъглите
на безплодни пустинни страни.*

ОТМИНАТА

*На младостта ѝ белите цветя
не бяха вечерна тъга познали
и с тях окитена вървеше тя
да буди радост в чуждите печали;
в очите ѝ на пламенни възторзи
разискряха се пламен рой звезди
и жаждаха милувки двете рози
напъпили връх нейните гърди.*

*Тя в златолунна нощ ме позова
на празник, на безименни наслади,
но неразбрала грешните слова,
душата девствена се не обади,
че спяха в нея, първи сън заспали,
на младостта ми белите цветя —*

*а днес по нея всеки поглед жали,
че те цъфтят, ала повехна тя...*

ПОЛЕТ

*Par-dela le soleil, par-dela les
ethers.*

Ch.
Baudelaire

*От мръсния лик на суетност вседневна
блажен е тоз, чийто се дух отврати,
разкъсва веригите свои той гневно
и с вихрен полет в небесата лети.*

*Там жаден за смърт под нетленния блясък
на вечния мир и на вечния ден,
той среща на мълнийте гордия трясък
и пада от царствено щастъе огрен.*

NEVERMORE

*Пропастни вечни делят те от мене,
зная, че ти си безкрайно далеч,
но пак като лъч след вековно затмение,
чакам да дойдеш... Ще дойдеш ли?
— Никога веч!*

*Рано пробуден, с тъги непросветни,
впивам аз погледи в мрака далеч
и с клетви, и жал, безутешно преплетени,
чакам да съмне... Ще съмне ли?
— Никога веч!*

*Мойте градини Неволята черна
с преспи засипа. Те дремят далеч,
а химни и смях в полунощ обезверена
чакам да трепнат!... Ще трепнат ли?
— Никога веч!*

ПЕСЕН

*Над мойте копнежи умората ранна
крила безотрадни простря.
Скърбя за зората, тъй дълго желанна,
която тъй скоро умря.*

*Скърбя за росата, която изсъхна
над болни и бледи листа,
за първата песен, която издъхна
на глухо мъртвило в пастта.*

ПРОЛЕТНИ ДНИ

*В зори зефири светли прилетяват
на тънки пеперудени крила
и с жизнен сок и сили напояват
заглъхнали долини и поля.*

*В предчувствия за радост непозната
пред златна рожба в светла бъднина
бдят в сочните прегръдки на земята
покълналите вече семена.*

*А минзухари край потоци чисти
във сладострастна дрямка се топят
и в чашите им янтарно-златисти
предутренни моления кипят.*

*И щом издъхне пламенна зорница,
от изток, празнично заруменен,
на лучезарна росна колесница
пониса се на път чаровний ден.*

*Нетленна младост в погледа му свети,
от устните му блика аромат,
а ранни утринни мъгли, обзети
от страх пред възхода му се топят.*

*И тръгват в упоение лъчите
да търсят нецелунати листа,
и пълни бездните и висините
потокът свеж на жизнерадостта.*

ЛУНЕН БЛЯСЪК

*На лунния блясък вълните
заливат пустинния път —
кат сенки печални върбите
безмълвни край него стърчат.*

*Лъх ведър нивята заспали
облъхва след огнений зной —
то сякаш сонм ангели бяли
преливат ги с златен покой.*

*Звезда към земята полита
от свода бездънно дълбок,
душата се вслушва: долита
глух шум от планински поток.*

*И в блянове тъмни увлечен,
аз плувам в безсилни лъчи,
милуван от спомен далечен
за две лъчезарни очи...*

НОЩЕМ

*На лунния трепет вълните
заливат скръбта на безлюдния път.
След ден на позор и на сълзи прикрити
как тихо, как сладостно жалбите спят.*

*Низ ширните плодни простори
не трепва ни сърп, ни звънтяща коса —
то сякаш сонм ангели с бели амфори
прелитат над тях и разръсват роса.*

*Далечна звезда се отронва;
пустинно мълчи небосводът дълбок
и чут е вълна как вълната догонва
в прикрития в тревните пазви поток.*

*Аз тръпна, аз тая, аз плувам
в море от покой и безсилни лъчи
и тъй съм смирен — сякаш повтор целувам
през сълзи целунати нявга очи.*

НА ЛУННИЯ БЛЯСЪК ВЪЛНИТЕ...

*На лунния блясък вълните
заливат безлюдния път.
Край него под бреме превити
върбите стърчат.*

*Лъх ведър нивята заспали
облъхва след огнений зной.
То сякаш рой ангели бяли
разливат покой.*

*Звезда към звездата полита
от свода пустинно-дълбок.
Далече ридае и глъхне
планински поток.*

*И в блянове смътни увлечен,
аз плувам с безсилни лъчи,
и милват ме в спомен далечен
две тихи очи.*

В ПРЕДСМЪРТНО БЛАЖЕНСТВО НЕБЕТО СЕ КЪПЕ...

*В предсмъртно блаженство небето се къпе,
син здрач над земята се кротко люлей,
от изток нощ тайнствена властно настъпя,
умора над сънните клепки тегней.*

*И сън ароматен упива душата,
дух тъмен и приказки тъмни шепти,
и тя на вълшебний си блян към страната
кат птичка изпусната волно лети.*

*Там в бистри лазури се носи псалома
на вечната младост и вечния мир,
и скланят се вейките в нежни притома,
целувани сладко от девствен зефир.*

*Там вредом на щастъето зракът прониква
и вредом усмихнати трели трептят,
потокът на първата радост пребликва,
цветята на първата пролет цъфтят.*

*Но ощ да въздъхнат гърдите не сварят,
с плач горък пробуждам се, о, самота!
В огнище забравено искри догарят
и гледа в прозорците мои ноцта...*

ОТДАВНА Е СЛЪНЦЕТО ЧУЖДО ЗА МЕН...

*Отдавна е слънцето чуждо за мене,
аз тлея на мъките в тъмен вертеп.
Живот-красота, о, живот-наслажденье,
докрай ли ще бъда разлъчен от теб!*

*Докрай ли молитвите в мрак ще замират,
докрай ли в гърдите ми скръб ще цъфти
и моите погледи прах ще намират
там, дето са търсили златни мечти.*

КОГАТО НОЩ СЕ СПУСНЕ НАД ЗЕМЯТА...

*Когато нощ се спусне над земята
и морний ден в незнаен край замине,
самин кат плаха сянка в тъмнината
заскитвам аз сред тъмните градини.*

*И дълго вслушан с трепет непонятен
в словата на кристалното мълчанье,
аз спомням за деня си невъзвратен
и пролетното слънчево сиянье.*

*Предчувствие смътно болен дух обзима,
избликва кръв из цъфналите рани
и пламва мъката неугасима
зарад искрите, рано разпиляни.*

*Тогава морен спирам край фонтана
и плача с тях — те мойта скръб дозели, —
оголени върби през есен ранна
и кипариси в сън чела навели.*

АЗ ЗНАМ, ЧЕ КОГАТО СЕ НЯВГА ПРОБУДИ...

*Аз знам, че когато се нявга пробуди
душата ми, пътница морна заспала,
часът на великата горест ще бъде
по радост завинаги вече умряла.*

*Аз знам, че в очите ѝ ужас предсмъртен
ще пламне и горко тогаз ще трепери —
ще види кристалния извор размътен,
в руини чертога свой тя ще намери.*

*Цветята увехнали прах ще покрива
и бурен навред вместо рози ще никне.
Напразно тогава сълзи ще пролива —
безмълвие, мрак ще се неи откликне.*

*Аз знам и самин във самотност живея,
че страх от шума в тишината ме куди —
душата си в сладостна дрямка люлея;
дано се тя никога веч не пробуди!*

НЕПОЗНАТА

*Нощ ледена властно се стеле над мен,
и в жажда за радост и ден,
аз чезна по нейните тъмни крила.
— Ела, възжелана, ела!*

*Рой вихри бездомници глухо тънтят —
пред мене ни завет, ни път, —
на щастие минало призрака блед
покриват забрава и лед.*

*Ела, възмечтана, и вожд ми бъди,
към светли дни ме поведи —
и песен за вяра и бодрост запей,
страха ми, скръбта ми развей!*

*Аз с тебе ще тръгна — и бодър, и смел —
към онзи незнаен предел,
да търся всевечни мощни зари —
далеч зад моря и гори.*

*Ще бъдем ний там възвисени орли
над стръмни гранитни скали —
с огрени от златното слънце чела...
Ела, непозната, ела!*

БЕЗПЛОДНИЙ ШУМЕН ДЕН ЗАМЛЪКНА...

*Безплодний шумен ден замлъкна.
Самин аз чаках в тъмнината —
че ти далеч от мен замръкна,
сестрице моя непозната.*

*Че толкоз пролети умреха —
едничък цвят ли не остана?
Донес ми вяра и утеха,
сестрице моя възжелана!*

*Че в страх безумно леденея
пред първий студ на люта зима —
о, пламък дай ми да се сгрея,
сестрице моя най-любима!*

УТРО

*След бури — мир и тишина,
след нощ — безбрежна светлина.*

*Над равноширнатия път
лучите вихрен танц въртят —*

*път царствен царствено поел,
високо плува горд орел.*

*И аз, пиян от светлина,
в зорите ранни на деня,*

*повярвал в слънцето, вървя,
през буйно-зрейнали нивя,*

*и слушам радостно-смутен
как шепне утрото над мен*

*с дъха на ранните цветя
ще дойде тя, ще дойде тя.*

УСМИХНАТИ ВЪЛНИ

*Усмихнати вълни край цветни брегове —
с протяжно-сладък звън настъпя златний ден
— из тайни далнини глас нежен ме зове...
— Що значи този сън, тъй странно замъглен?*

*Не си ли това, море на моите дни,
утихнало в нощта след бурний свой кипеж,
и с пламенни слова към светли бъднини,
възлюбена мечта, не ти ли ме зовеш?*

*Нима ще бликне пак в гърди предишна мощ,
ще вдигнат ли чела цветя на пролетта,
отхранени сред мрак, повехнали сред нощ,
под ледните крила на скръб и самота?*

*Да вярвам ли?...Вълни край цветни брегове,
с протяжно-сладък звън настъпя златний ден.
Из тайни далнини глас нежен ме зове...
— Що значи този сън, тъй странно замъглен?*

СВЕТЪЛ СПОМЕН

*Светлий спомен за теб е кат книга любима —
денонощно пред мен е разтворена тя...
Аз съм вечно в лъчи, аз съм вечно в цветя,
сляп за тъмната нощ и злокобната зима.*

*Всеки ред буди в мен непознати мечти,
на безбройни слънца грей ме трепетът златен,
ти се носиш над мен като лъх ароматен
и сърцето ти в блян до сърце ми трепти.*

*И живеем в страни, чийто мир не смуцава
ни суетна мъгла, ни гнетяща печал;
любовта ни е чист, непомътен кристал
и със звездни венци вечността ни венчава.*

*Там летим и цъфтим сред цветята — цветя;
окрилени души нивга страх не обзима...
Светлий спомен за теб е кат книга любима,
— денонощно пред мен е разтворена тя...*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.